

KOTVA PROJEKTU MIMO VEDENÍ OBCÍ

Když jsme začínali projekt, měli jsme jasnou vizi – podpořit rodiny s malými dětmi v malých obcích, pomoci jim cítit se jistěji a sbírat zkušenosti, které mohou vést k dlouhodobým změnám. Přirozeným partnerem pro takovou práci se zdály být právě obce a jejich vedení. To hlavně proto, že jsme se s mnohými starosty znali z dřívější práce a spolupráce, takže jsme měli poměrně rychle otevřené dveře, navíc starostové jsou nejbliž místním lidem, znají svou komunitu, mají moc něco změnit.

Jenže realita je složitější.

Práce se starosty se ukázala jako náročná. Ne proto, že by nám chtěli házet klacky pod nohy. Naopak – většina z nich je v obrovském zápřahu, řeší akutní problémy a často jim na projekty, které nemají jasný hmatatelný výstup, prostě nezbyvá čas. Podpora rodin, hledání nových přístupů k nejistotě nebo preventivní nástroje nejsou na prvních příčkách jejich seznamu priorit.

A tak jsme se ocitli v situaci, kdy jsme neustále urgovali, vysvětlovali, znovu posílali e-maily, volali, připomínali... A znovu. A znovu. A znovu. Dávalo nám to smysl? Nebo jsme jen zbytečně vyčerpávali energii na něco, co se nikdy nestane organickou součástí jejich práce?

Co jsme pochopili?

Naučili jsme se nebrat to osobně. Starostové nejsou protivníci. Chápeme, že žonglují s milionem úkolů a že sociální témata nejsou vždy ta, která „hoří“. Jenže pokud projekt stojí na tom, že je musíme neustále přesvědčovat a připomínat se, je to cesta, která nás vyčerpává a odvádí od skutečné podstaty naší práce. Navíc z podstaty našich povah nejsme zrovna lidé, kteří by uměli neustále s úsměvem někomu volat, připomínat mu, co slíbil, a necítit se přitom jako člověk nabízející pojištění. V běžném životě většinou s lidmi tohoto typu dál vztahy nerozvíjíme.

Na druhou stranu, objevili jsme něco důležitého – jde to i jinak. Když jsme začali pracovat s aktivními lidmi přímo v komunitách, viděli jsme, že tam energie je. Bohužel ale taky uvadá. Navíc u aktivních lidí je ten problém, že jsou aktivní a nemají čas. Mnozí jsou ve fázi před vyhořením. A domluvy tak platí dost podobně jako se starosty – zapomínají na termíny, omluví se ze schůzky na poslední chvíli.

Co teď dál?

Některé prototypy už jsou rozběhlé. Pracujeme na hledání aktivních občanů, testujeme různé přístupy, propojujeme ty, kteří už něco dělají. Chceme se soustředit na ty, kteří chtějí být součástí změny sami od sebe. Jenže jak na to? Jak udržet systém, který nebude závislý na vedení obcí, ale zároveň bude přirozeně růst? Jak propojit lidi, kteří chtějí něco dělat, ale nemají k tomu zatím nástroje? Jak jim pomoci, ale zároveň nenabídnout něco, co nebude mít

Financováno
Evropskou unií

pokračování? Potřebujeme kotvu, kotvu, která nebude spočívat ve vedení obcí. Náš projekt se většinou starostů, s nimiž jsme se setkali, moc líbí. Ale je problém, že je to „náš“ projekt, ne jejich. Ačkoliv jsme mnohé věci měli domluvené před podáním projektu, situace se změnila, priority jsou jinde... Na začátku projektu jsme chtěli rozjíždět prototypy v nejméně 10 obcích, teď nám i 4 přijdou mnoho...

Tyto otázky teď řešíme. A právě v nich vidíme cestu dál a právě s nimi potřebujeme pomoci...